

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 345/2025
12.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Нина Ајдуковић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4у 634/25 од 24.10.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 12.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4у 634/25 од 24.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 31.10.2025. године поднела Врховном суду жалбу, преко Управног суда (примљену у Врховном суду 05.11.2025. године), против решења Управног суда Р4у 634/25 од 24.10.2025. године, којим је одбијен као неоснован њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда Уђу 834/24 и одбијен захтев подносиоце приговора за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навела да предмет Управног суда Уђу 834/24 није чињенично ни правно сложен, те да се одлука могла донети у разумном року. Истакла је да је захтев за укњижбу права власништва и исправку техничке грешке поднет Републичком геодетском заводу, Служби за катастар непокретности Звездара 2021. године, тако да поступак у овој правној ствари траје више од четири године. Предложила је да председник Врховног суда усвоји жалбу, преиначи решење Управног суда Р4у 634/25 од 24.10.2025. године и утврди да је у предмету Управног суда Уђу 834/25 повређено право предлагачу на суђење у разумном року, а трошкове поступка је тражила.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 634/25 и У ћу 834/24 произлази да је предлагач, као један од тужилаца, дана 10.01.2024. године поднела тужбу Управном суду против туженог Републичког геодетског завода, Београд због ћутања управе - непоступања по жалби од 03.12.20221. године изјављеној на решење РГЗ – Службе за катастар непокретности Звездара број 952-02-9-230-23234/2019 од 24.11.2021. године, у предмету катастра. Тужени орган није поступио по захтеву суда од 05.09.2024. године за доставу списка и одговора на тужбу, који је према доставници у списима примио дана 16.09.2024. године, а ни по поновљеним захтевима суда од 28.08.2025. године и од 21.11.2025. године, који су му, према доставницама у списима, уредно уручени дана 01.09.2025. године и дана 02.12.2025. године.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда Ућу 834/24, са образложењем да је од дана подношења тужбе до дана подношења приговора протекло 1 година, 7 месеци и 16 дана, те да нису протекли прихваћени рокови услед чијег протока би евентуално могло да дође до повреде права на суђење у разумном року. При том, судски поступак се с обзиром на предмет спора не сматра хитним, нити нарочито хитним, за који је законом прописан краћи рок за поступање суда, па не постоји разлог који би указивао на потребу одступања од правног стандарда, установљеног у пракси Европског суда за људска права, а прихваћеног и у пракси судова Републике Србије, по којој до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету У ћу 834/24, као и да су наводи жалбе предлагача неосновани.

Наиме, при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року морају бити уважене све околности предметног случаја. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на дугом трајању управног спора и управног поступка, као целине. Међутим, Врховни суд налази да се дужина поступка у трајању нешто дужем од деветнаест месеци у овој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Период од подношења тужбе до подношења приговора није пратила неактивност суда, јер су предузете радње ради стварања процесних услова за одлучивање. При том, треба имати у виду и да су судије у Управном суду дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, сагласно обавези прописаној одредбом члана 177. став 1. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09...18/22), а правилно суд у ожалбеном решењу налази да у конкретном случају предмет спора није хитан ни нарочито хитан и да као такав не захтева приоритетно и прекоредно одлучивање. Такође, иако је поступак пред органом управе интегрални део одлучивања у управној ствари, Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега се остварује заштита права на суђење у разумном року у судском поступку, у ком је Управни суд предузео радње како би обезбедио процесне претпоставке за одлучивање по поднетој тужби.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда Ућу 834/24, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом диспозитива.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба, у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**